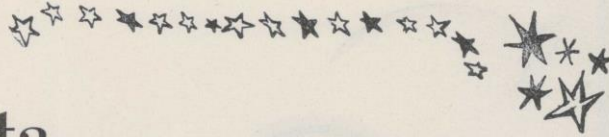

Pirtin Ylesti

1954

N:o 5—6

Lahja valosta.

Muuan mies kertoo nuorukaisena ollessaan aina ihailun sekaisella kunnioituksella katselleensa kotikaupunkinsa tuomiokirkkoa, jonka tornin huipussa valot pimeinä öinä lähettivät merkkejä kauas merelle saakka. Nuorukaisessa ja hänen tovereissaan heräsi halu päästä heidän mielikuvituksiaan kiehtovaan, salaperäiseen torniin, mutta jyrkäv, lukittu ovi oli esteenä. Eräänä iltana heidän jälleen tirkistellessään ylös torniin, he näkivät sieltä jonkin raskaan esineen lentävän alas ja putoavan aivan heidän jalkojensa juureen. Torninvartija oli havainnut poikien innostuksen päästä ylös ja heitti heille raudoitettun oven avaimen ja niin nuorukaiset pian saivat katsella huiMaavia näköaloja korkeuksista, johon heidän mielensä jo kauan oli tehnyt.

Pyhä Raamattu puhuu Jumalasta, ”joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla, jota yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä” (1. Tim. 6: 16). Sana antaa siten meidän ymmärtää, että Jumala on ylhäällä, me olemme alhaalla. Pitkä välimatka eroittaa meidät Hänestä. Ja se välimatka on syntynyt syntiemme tähden. ”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla...” (Room. 3: 23). Taivaan ovi on meidän pahojen tekojemme ja rikkomustemme tähden suljettu, emmekä me voi sitä aukaista.

Mutta tässä tuleekin Jumalan suuri ja sanomaton rakkaus meitä kohtaan ilmi, että Hän itse, luotujansa armahtaen, avasi langenneelle syntiselle oven taivaalliseen kotiin, kirkkauteen. — Miten ihanasti tahtookaan jouluevankeliumi siitä meille aina uudelleen ja uudelleen

muistuttaa kertoessaan ensimmäisen jouluyön tapahtumista. Silloin pimeässä yössä valvovat paimenet katselivat ylös taivaalle kuin jotakin ihmettä odottaen ja näkivät yht’äkkiä kirkkauden, joka loisti heidän ympärillään ja kuulivat äänen, joka sanoi: ”Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra” (Lk. 2: 11).

Se oli ihmeellinen hetki. Ei Jumala ollut unohtanut kansaansa eikä hyljännyt lapsiansa. Hän tahtoi poistaa sen välimatkan, joka tottelemattomuuden tähden Hänen ja meidän välillemme oli syntynyt. Jumala lähetti oman Poikansa meidän keskellemme lahjana, aivan kuin avaimeksi taivaan kirkkauteen.

Nuori ystäväni. Tähyiletkö sinä uskon silmin ylös Jumalan kirkkaisiin tähtitarhoihin odottaen ihmettä sieltä, odottaen, että Jumala lähettäisi elämäsi Vapahtajan, joka antaisi sinulle oikeuden Jumalan lapsena päästä Isän kotiin? Ihmiselle ei ole suurempaa ja kalliimpaa joululahjaa, kuin minkä taivaallinen Isä antaa syntiselle Pojassaan Kristuksessa Jeesuksessa. Siitä lahjasta saa jo nyt uskossa ja kiittäen virrentekijän tavoin veisata:

”Annoithan lahjan suurimman jo Pojassasi mulle,
avoinna portti taivahan jo on armoitetulle.

En voi nyt enää epäillä, mua Herra ei voi hyljätä,
kun Poikansa Hän antoi.”

A i m o J u n k k a r i

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5—6 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1954

Kiittäen, itkien — seimen, ristin luo!

Kiittäin

*nuoret seimen luokse tuokaa
lahjat parhaat:
intomieli, voima, terveys,
sielun puhtaus.
Lahjakseen ne suokaa.*

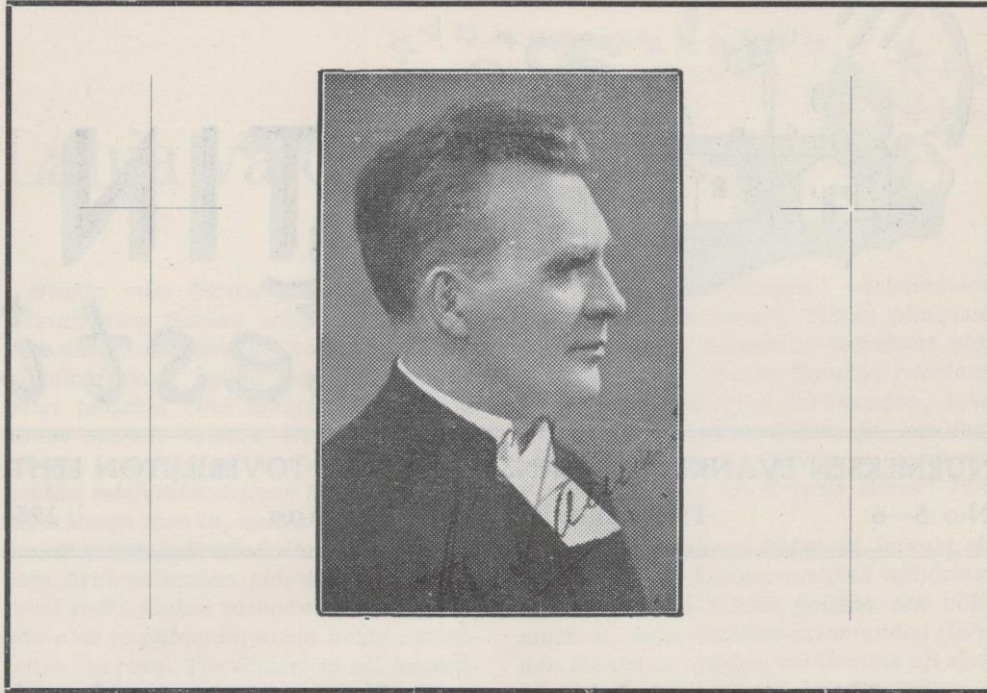
Itkein

*nuoret ristin luokse viekää
taakat kaikki:
synti, sairaus, kademieli,
paha kieli.
Hän vain avun tietää.*

Kiittäin

*seimen, ristin luokse jääkää
joka hetki:
arkipäivin, juhlin, jouluin.
Nuoret joukoin
Lasta ylistäkää.*

Valva Salomaa.

ROVASTI KRISTIAN TAMMIO

"Rovastimme" on päässyt taivaan kotiin. Tätä sanomaa oli jo toista vuotta tiedetty odottaa hellittämättömän syöpäsairauden jäytässä hänen muuten karaistunutta olemustaan. Hänen jälkeensä jäävää tyhjyyden tuntua ja kaipausta aavistellen kyseltiin huolestuneina, kuinka kauan näin jatkuisi ja millaisten viime vaiheitten kautta hänen osakseen tulisi matka- ja paimensauvansa laskea. Melko lyhyen ajan hän silti joutui olemaan kokonaan vuoteenomana ja senkin kuluessa hän vielä kerran jaksoi nousta kirkkonsa saarnatuoliin samoin kuin olla mukana joissakin seurakuntansa muissa tilaisuuksissa. Ei ollut sellaisen herpaantumattoman toiminnan miehen helppoa mukautua siihen, että hän sai ainoastaan kuulla kirkon kellojen kutsun voimatta enää itse seurata sinne. Vanhan kirkkovuoden päätyttyä sammui myöskin hänen työntäyteinen elämänsä ja lopullinen adventti — Her-

ran tuleminen — hänen kohdallaan oli toteutunut.

Kun Pielisjärven kirkon kellot kaikui-
vat ensimmäisenä adventtisunnuntaina
kutsuen seurakuntalaisia kauniiseen
temppeleensä adventin sanomaa kuule-
maan ja alkaneen uuden kirkkovuoden
mukana saadusta armosta kiittämään,
lepäsi seurakunnan paimenen riutunut
tomumaja kellotornin suojissa. Kirkon-
kellojen kaiuttama sanoma oli sitä sa-
maa, mitä hänkin eläessään oli kaikin
keinoin tahtonut viedä kuulijoilleen läh-
hellä ja kaukana, aina maan ääriin asti.

Rovasti Kristian Tammio ehti täällä
ajassa täyttää 65. ikävuotensa. Nuoruus-
dessaan hän oli antautunut lähetyssaar-
naajan kutsumukselle toimien tässä
työssä Japanissa 1913—21. Kotimaahan
palattuaan hän suoritti pappistutkinnon
ja vihittiin papiksi 1926. Vakinaisesti hän
on ollut Nuijamaan kirkkoherrana 1933
—41. Siellä on hänen viimeinen leposi-

Rovasti Kr. Tammion paarien ääressä 5. 12. 1954.

*"Totisesti minän sanon teille:
joka kuulee minun sanani ja us-
koo häneen, joka on minut lä-
hettänyt, sillä on iankaikkinen
elämä, eikä hän joudu tuomit-
tavaksi, vaan on siirtynyt kuo-
lemasta elämään."*

Joh. 5: 24.

Tämä Jeesuksen sana suuntautuu mei-
hin ja tahtoo tavoittaa juuri meidät tä-
män hetken ulkonaisen juhluvuden ja
vakavuudenkin takaa. Se julistaa meille
jälleen sen totuuden, että aina on, ja
niin tässäkin surujuhlassa vain kahden-
laisia kuulijoita. Kolmatta vaihtoehtoa
ei ole. On vain niitä, jotka jo ovat va-
paat kadotustuomiosta, jotka jo ovat siir-
tyneet kuolemasta elämään ja ovat jo
iankaikkisen elämän perijöitä täällä al-
haalla. Näiden rinnalla on vain niitä,
jotka ovat Jumalan vihan alla, jotka jo
ovat tuomittuja. Mitään ei enää tarvitse
tulla lisää tunnollemme ja tilillemme;
ellemme kuulu edellisiin, kuulumme jäl-
kimmäisten joukkoon.

Inhimilliselle mielelle tämä totuus on
vastenmielinen. Me emme siihen alis-
tuisi. Me pysyttelisimme mieluummin
näiden kahden mahdollisuuden välimail-
la, ja meitä miellyttäisi kuvitella, että

olemme — vaikka kuinkakin vähän —
siirtymässä paremmalle puolelle ja että
joskus tulevaisuudessa pääsisimme nii-
den joukkoon, jotka ovat kadotustuo-
miosta päästetyt. Tällaisia kauniita, hurs-
kaita toivomuksia syntyy kuin itsestään
meidän mielessämme; siihen meillä tun-
tuu olevan olennossamme luontaiset tai-
pumukset. Samoin meistä tuntuu suoras-
taan loukkaavalta ja pyhän häpäisyltä,
kun tällaisten kauniiden kuvittelujen
harhakuva rikotaan. Hyvin yleisesti täl-
lainen loukkautunut asettuu puolustau-
tumaan: valitetaan moittien kristittyjen
tuomitsemismieltä vedoten Raamatun ja
Jeesuksen sanaan, joka varottaa tuomit-
semasta.

Edessämme olevan Jeesuksen sanan
äärellä tajuamme kuitenkin, ettei puhe
vain kahdesta mahdollisuudesta ole suin-
kaan pahansuopaisen ihmisen keksimä
loukkaus, vaan se juuri on Jumalan sa-
nan totuus, ja kaikki siitä tinkiminen
tai sen unohtaminen on ihmisestä peräi-
sin olevaa kuvittelua, josta Jumala ei
vastaa. Tulevaisuus, johon meidän hurs-
kailta tuntuvat toiveemme suuntautuvat,
ei ole mikään todellisuus, tai varma asia,
jonka varaan mitään ratkaisevasti tär-
keää voitaisiin rakentaa jääden kuvitte-
lemaan, että sen mukana kaikki ratkeaisi

jansa perhehaudassa, johon on jo aikai-
semmin kätketty hänen ensimmäinen
puolisonsa ja hänen pojistaan nuorempi,
vanhemman jäätyä talvisodan taistelu-
kentän tuntemattomaan lepopaikkaan.
Pielisjärven kirkkoherraksi hän tuli 1941
ja hoiti tätä virkaansa elämänsä lop-
puun, ollen kuitenkin 1948—52 vielä tois-
tamiseen lähetystyössä Japanissa.

Opistomme elämään on rovasti Tam-
mio osallistunut monin tavoin läheisenä
ystävänä ja auttajana. Johtokunnan pu-
heenjohtajana hän on toiminut 1942—48
ja kuulunut sen jälkeen kannatusyhdis-
tykseemme kunniajäsenenä. Opiston al-
kuajoista saakka hän on ollut odotettu
vieras jokaisella kurssillamme niin juh-
lien sananjulistajana kuin luennoitsijana,
jolloin luonnollisesti lähetystehtävämme
on saanut erikoisen korostuksen. Ilon aihe

hänelle on ollut se, että hänen palat-
tuaan viimeksi Japanista siellä on ollut
työn jatkajana mm. opistomme toverilli-
ton piiristä lähtenyt työntekijä, Kaisu
Piirainen. Mutta paitsi lähetystyötä on
hänellä ollut seurakunnan esipaimenena
erikoisesti nuorten asia sydämellään, ja
nuoriin vetoavasti hän on ollut aina kut-
sumassa heitä seurakunnan moninaisiin
tehtäviin, jotka kaipaisivat kipeästi nuo-
ria voimia ja jotka samalla tarjoaisivat
nuorille heidän tarvitsemaansa toimin-
taa ja siten terveellistä vastapainoa kai-
kille toimittoman kristillisyyden mukana
seuraaville vaaroille.

Tunneimme rovasti Tammion muiston
velvoittavana ja tahdomme kiittää Ju-
malaa kaikesta, mitä Hän meille tämän
ystävämme kautta antoi.

onnellisesti. Yhtä varmasti kuin eilinen päivä on mennyt, yhtä varmasti huomien ei ole vielä tullut — kenties se ei kuulukaan enää meille Jumalan suunnitelmien mukaan, ja silloin sitä ei myöskään tule. Mutta yhtä varmasti myöskin tämä päivä, joka meillä nyt on elettävänä, jona Jumala puhuttelee meitä muistuttaen sanansa totuudesta, on pelastuksen päivä. Siksi: älkäämme paaduttako sydäntämme! — näin kuuluu Jumalan sanan oma varoitus.

Raamattu vertaa elämän kilvoitusta monasti meille tuttuihin kilparadan kilpailuihin. Kilpailijoiden todellisen sijoitumisen ratkaiseminen saattaa olla mahdollista vain siten, että filminauhalle otettu kuva kilpailusta pysäytetään ratkaisevalla kohdalla: silloin selviää todellisuus ja jokaisen on siihen alistuttava. Kukaan ei tahtone kieltää, ettei näin saisi tehdä ja ettei totuutta saisi julistaa kilpailijoille. Ei sitä pidetä moittittavana tuomitsemisena.

Tähän verrattava on edessämme olevan Jeesuksen sanan tarkoitus: se tahtoo pysäyttää meidät kaiken sen keskellä, mikä estää meitä näkemästä totuutta. Se tahtoo osottaa meille, että tämän hetken tilanne on iäisytyteen kantava. Jo nyt alkaa iankaikkinen elämä. Jo tänään Jumala tahtoo päästää sinut kadotustuomiosta — ellei Hän ole saanut sitä tehdä aikaisemmin. Ratkaiseva on tämän päiväinen Jumalasuhteemme: usko tai epäusko. Eilinen ei enää kelpaa, mutta huomisen varaan ei liioin voida mitään rakentaa!

Mutta Sana ei vain paljasta meille todellisuutta johdattamalla meitä kysymään, olenko uskossa. Vaan se kantaa meidät tämän ratkaisukohdan yli. Se antaa meille luvan uskoa tänään. Siksi nyt on pelastuksen päivä. Me saamme tänään syntimme tunnustaen jäädä, niin suurina rikkojina kuin olemmekin, Vapah-tajamme eteen. Synnintuntomme jokin erikoinen syvyyssastekaan ei ole ehtona, kunhan vain haluamme Jumalan armoon turvautua. Jumalan työn jatkuessa tämä tulee kyllä syvenemään, ja meillä tulee vastaisuudessakin olemaan tästä syystä asiaa Jumalan armoistumelle. Mutta jo nyt saamme turvautuen samaan käsittämättömään laupeuteen, pyytää anteeksi kaikkea syntiämme, vaikka emme sen syvyyttä varmaan koskaan tunnekaan sellaisena kuin se todellisuudessa on. Silti meille kuuluu tämä Sanan lupaus: jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas niin, että hän antaa meille synnit an-

teeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Näin valkeuteen tuleva syntinen saa olla varma siitä, että ei ole selaista syntiä hänenkään kohdallaan, jota ei veri puhdistaisi ja poistaisi iankaikisesti. Ikuinen totuus on — Jumalan kiitos! — että Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Tämä armo on meille tarjona tälläkin vakavalla, mutta samalla mieleemme erikoisesti herkistävällä hetkellä. Siksi Jumalan sana varoittaa: älkää paaduttako sydäntänne. Sen turviin pakeneminen ja sen omistaminen on totisesti Jumalan tahto jokaisen meidän kohdallamme. Se herättää meissä uuden, kiitollisuuden synnyttämän halun kuuliaisuuteen Jumalan tahtoa kohtaan. Mutta samalla on myös tapahtunut iankaikkisuuteen ulotuva ratkaisu, joka merkitsee, että on siirrytty kuolemasta elämään. Ei ole enää kadotustuomiota. Ollaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Sanomakellot ovat soineet Pielisjärven seurakunnalle sen uupumattoman ja palavahenkisen esipaimenen lähtöä seurakunnan Herran kutsumana. Paimensauva on laskettu ja työpäivä painunut maille.

Monin tavoin rovasti Tammion henkilö ja työ on liittynyt tämän seurakunnan kohtaloihin, ja hänen tehtäväkseen on tullut Jumalan sanan lohduksen saattaminen monen moniin seurakuntansa koteihin. Monisatainen on se nuorisoyoukko, jonka hän sai valmistaa ja johdattaa ensi kertaa pyhään ehtoolispöytäan. Monet pienokaiset hän sai saattaa Jumalan armoliittoon, monia kuolevia iankaikkisuusmatkalle ja monet haudat siunata odottamaan ylösnousemuksen aamua.

Nyt on tullut hänen oma vuoronsa. Se kuva, mikä hänestä on jäänyt seurakuntalaisilleen, on varmaan säilyvä ja kirjastuva. Kehoitetaan Raamattukin muistamaan niitä, joille seurakunnan elämän ja työn vastuu on uskottu ja seuraamaan heidän uskoaan siinä valossa, minkä heidän matkansa päätyminen erikoisesti luo kaiken taakse jäävän ylle.

Me muistamme hänet erikoisesti vaivojaan säästämättömänä seurakunnan paimenena, joka pyrki kaikin keinoin tavoittamaan niitä, joiden sieluista hänelle oli vastuu uskottu ja viemään heille sanomaa Jumalalta. Mutta me muistamme hänet myös sellaisena Sanan palvelijana, joka oli valmis lähtemään oman seurakuntansa ulkopuolellekin, milloin siihen oli mahdollisuuksia ja

häntä odotettiin. Siksi on niitä, jotka hänen mentyään tuntevat sananjulistuksen rintamaan jääneen aukon, myös laajalti eri puolilla omaa maakuntaamme, puhumattakaan niistä, jotka häntä kaipeavat oman maamme monissa seurakunnissa ja varsinkin Japanissa. Seurakunnan Herra itse on nähnyt, mutta hän myöskin yksin arvioi tämän elämän ja työn tulokset.

Paljon on varmaan niitä, jotka usein joutuivat kuulemaan rovasti Tammion sananjulistusta. Ehkä on myöskin paljon sellaisia, jotka vain joskus joutuivat hänen julistamansa Sanan kosketukseen. Hakematta tulee mieleen ajatus, että viime ja tämän sunnuntain kirkonkellojen sointi, joka on kaikunut hänen riutuneen tomumajansa yltä, on ollut hänen viimeinen sanomansa, jonka hänen seurakuntalaisensa ovat voineet kuulla. Ajattelitko tätä kellojen soidessa? Tunsitko niiden kaiun kehoittavan adventtikirkkoon? Se vain on varmaa, että tämän kutsun saattaminen kaikille oli erikoisesti hänen sydämellään loppuun asti. Ja samoin juuri adventin sanoma Herran tulemisesta kunniaansa oli yksi niitä Sanan totuuksia, joista hänen oma sielunsa erikoisesti ammensi voimaa. Joka tapauksessa tämän viimeisen sanoman, jonka adventtikellot saattelivat, joutui kuulemaan sellainenkin seurakuntalainen, vieläpä seurakuntaan kuulumatonkin, joka ei muulloin hänen julistustaan kuullut.

"Katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seurakaa heidän uskoansa." (Hbr. 13: 7) Mitä me saamme oppia tästä nyt päättyneestä vaelluksesta, ja mikä oli hänen uskollaan kirkastunut tärkeimmäksi siinä koulussa, johon Jumala hänet ennen kotiin pääsyä johdatti? Näin hän itse on kirjoittanut ajattellessaan tätä hetkeä, jota nyt vietämme: — leimatkoon tilaisuutta evankelioiva henki, jossa kiitetään enemmän kuin valitetaan, — olkoon se voimakas vetoisuus jokaiselle olemaan elämässä sitä, mitä toivotaan oltavan kuolemassakin, — Jumalan seurakunta tarvitsee johdossaan todella uskossa eläviä henkilöitä; suurimpia ristiriitoja ja hengen sammumista seurakunnassa aiheuttaa näiden puuttuminen. Jääköön tämä Pielisjärven seurakunnan esipaimenen vetoisuus, jota hän itse ei enää voi meidän kuultavaksemme lausua, mutta jonka me kyllä hyvin tunnemme hänen sydämestään lähteneeksi, kaikumaan seurakuntalaisten sydämissä velvoittavana testamenttina. Kohotkoon se joka päivä

„Armo lohtua luopi.”

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat! Olen aikaisemmin kirjoittanut lehtemme palstoilla ”armon sanasta”. Nyt tahtoisin sanoa: ”Armo lohtua luopi”. En löytänyt kirjoitukselleni muuta aihetta nytkään kuin armo, joka on joka aamu uusi, armo, joka lohtua luopi. Sydämeni riemastuu siitä, kun ajattelen, että on olemassa armo, joka Jeesuksen Kristuksen sovintokuoleman kautta on tullut minunkin osakseni. Tuntuu, ettei elämässä ole mitään tarpeellisempaa ja tärkeämpää kuin armo. Armosta pelastuu. Armo on parempi kuin elämä. Armo luo lohtua. Armossa on minulle kyllin. Siinä on kaikki, mitä tarvitsen sekä ajassa että iäisyudessa.

Ystävä! Omistatko Sinä armon? Onko Sinulla Kristus? Kuulin kerran sanottavan, että elämä, josta puuttuu Kristus, on murheita täynnä. Jos meillä ei ole Kristusta, ei meillä ole armoakaan. On murheita. — Armo luo lohtua.

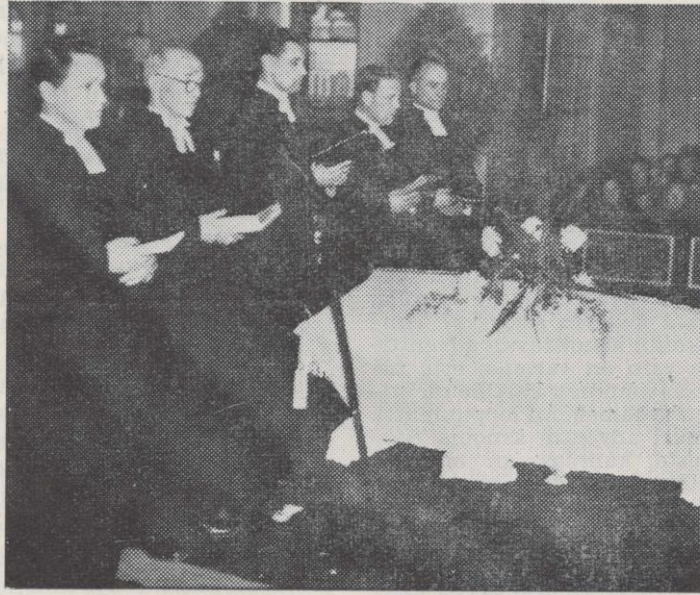
Olen usein elämässäni joutunut luopumaan paljosta sellaisesta, joka on ollut minulle arvokasta ja sanomattoman rakasta. Jumala on tahtonut riisua minua kaikesta ajallisesta ja kiinnittää yhä lujemmin itseensä. Jouduin taas äskettäin luopumaan kausalaisista ystäväistä ja siirtymään tänne Satakuntaan, Euran pitäjään. Eräässä viettämässämme aamuhartaudessa minulle erottuivat tutusta laulusta sanat: ”Armo lohtua luopi”. Löysin taas armosta aivan kuin uuden puolen, jota en aikaisemmin ole huomannutkaan. Sain myös jälleen kokea, että armon mukana tulee rauha.

Sanassa on Kristus ja armo. Kun muut tuet pettävät, tartu sanaan!

meidän jokaisen kohdalla vastausta vaativana kysymyksenä: elätkö uskossa?!

Toivo Salomaa.

ROVASTI KRISTIAN TAMMION SIUNAUSTILaisuUS.

Past. Edgar Vaalgamaa suorittamassa ruumiinsiunausta avustajinaan, vasemmalta lukien: khra Tauno Hopia, rov. Lauri Vuorikoski, past. Eino Ojajärvi ja past. Toivo Salomaa.

Alakuloisen harmaa, joulukuisen hämähäpä oli päivä, jona Pielsjärven seurakunnan kirkkoherra, ystävämme rovasti Kristian Tammio siunattiin ylösnousemuksen ihanaa aamua odottamaan. Jo päivän jumalanpalvelukseen saapuneet ihmiset voivat todeta lähestyvän surujuhlan mustiin verhotusta alttarista ja saarnatuolista. Kukin somistetun alttarin reunustaa kiersi kynttilöiden rivistö, kynttilä kutakin 65 elinvuotta kuvaten. Kellon osoittaessa 12 alkoivat kirkonkellot soida, pian avautuivat pääkäytävän ovet ja surumarssin sävelten saattamana

Riennä sen turviin maailman myrskyissä, niin löydät siunatun, suojatun paikan ja saat sydämellesi rauhan ja armo tuo Sinulle lohtua.

"Vanhus"

kannettiin harmaa, kukin kaunistettu arkku, joka kätki sisälleen rakkaan vainajan, rovasti Kristian Tammion maallisen majan, alttarin ääreen.

Kirkkokuoron laulaessa "Kerran kaunehin, laulu riemuisin soi kuin suurten vetten pauhu aivan. Sen mä kuulla saan, pois kun päältä maan saavun riemuhun mä taivaan", ajatukset todella kohosivat ylös korkeuteen. Siellä oli nyt Jumalan luona taivaan riemuun päässeenä tulisieläinen sananjulistaja, jonka sytyttävän olemuksen me opiston väkikin niin monista puheistaan ja lauluistaan elävästi muistimme. Siellä hän oli laulamassa Karitsalle uutta virttä, joka oli alkanut jo täällä ajassa. Hänen muistonsa puhui meille mukana olleille voimakasta kieltään. Kaipauksen esiin nostama kyynel kostutti monen silmäkulmaa huolimatta siitä, että kiitos samanaikaisesti täytti mielen, kun vaikea sai-

raus oli loppunut ja matka Isän kotiin vienyt perille.

Hartain mielin oli seurakunta hiljennyt kuulemaan johtaja Salomaan pitämää ruumissaarnausta, joka on julkaistu toisaalla lehdessämme.

Lopuksi puhuja kohdisti sydämelliset lohdutuksen sanat erikoisesti omaisille, joiden elämää surun enkeli, enkeleistä ihanin, oli saapunut siunaamaan. Rovastin oma toivomus hänen siunaustilaisuuttaan varten oli ollut: "Kiittäkää — älkää valittako!" — Puheen lopuksi meitä jokaista kuulijaa kehoitettiin kysymään itseltämme: "Olenko minä uskossa?" Puheen jälkeen seurakunta veisasi rovastin oman saarnavirren 312 viimeiset säkeistöt.

Siunaustoimituksen suoritti vainajan vävy, pastori E. Vaalgamaa läsnäolleiden pappien avustamana. Siunauspuheensa aiheeksi oli pastori Vaalgamaa valinnut vertauksen kahden leiviskän saaneesta. Olihan rovasti Tammiollakin ollut täällä elässään kaksi leiviskää, nimittäin pakanalähetystyö ja seurakuntatyö, hoidettavanaan. Ahkerasti hän oli molempia leivisköitään hoitanut, vaikka sananpalvelijan työ onkin epäkiitollista ja näkyvätöntä, koska tulos jää usein salatuksi. On oltava uskollinen työssä, uskollinen vähässä. Sitä oli rovasti Tammio — sitä ei voine kukaan kieltää. Siksi meillä on syytä toivoa, että hänen osakseen tulevat myös Herran sanat: "Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Mene Herrasi iloon!" — Meillä jokaisella ovat omat inhimilliset heikkouksemme, vikamme ja virheemme eikä sen tähden parhainkaan meistä voi teoillaan ansaita taivaan kotia. Syntisinä ihmisinä me siis vain armon kautta pääsemme autuuteen.

Välittömästi ruumiinsiunauksen jälkeen lauloi mieskuoro, "Oi Herra luoksesi jää", minkä jälkeen seurasi siunaustilaisuutta avustavien pappien raamatunlukua ja rukous.

Ennen omaisten jäähyväisiä vainajalle lauloi vielä mieskuoro "Taivaassa ratki taivaassa". Lukuisista yhteisöjen seppeleistä laskettiin ensimmäisenä seurakunnan seppele, jolloin rovasti Vuorikoski lausui m.m. seuraavaa: "Rovasti Tammio poltti kynttilänsä Herran työssä molemmista päistään. Nyt se kynttilä on loppuun palanut. Herra antoi — Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi!" — Papiston Pohjois-Karjalan veljespiirin seppelettä laskettaessa johtaja Ojajärvi toi julki vainajan omat kehoitukset, joita tämä oli antanut häntä tervehtimään tulleille pappisveljilleen kuolinvuoteel-

laan. Ensimmäinen kehoitus kuului: "Veljet! Taistelkaa!" Toinen: "Pojat — tuntekaa edesvastuuta laumastanne!" Rovasti Tammio oli itse ollut taistelun mies. Hän oli pappi ja kilvoittelija, joka voimiensa vähetessä lapsen lailla oli turvautunut Jeesuksen lunastustyöhön. Vain Kristus riittää!! Seppeleen nauhoissa olivat sanat "Minä tiedän lunastajani elävän".

Syvää kiitollisuutta tuntien lasketuista lukuisista seppeleistä ja kukkasista mainittakoon vielä m.m. Japanin Suomen lähetystön ja evankeliumiyhdistyksen sekä oman opistomme ja toveriliiton tervehdykset. Kaunis siunaustilaisuus päättyi virren 623 säkeeseen "Siell' kaunis kannel soi".

Pappisveljet kantoivat arkun kirkon edustalle, josta lähdettiin verkalleen kulkemaan kohti rautatieasemaa, mistä viimeinen matka kohti Nuijamaata oli alkava. Kauppalan halki kulkiessamme katuun reunustavien puiden oksistossa huokaili raskas, leuto tuuli. Lumiräntä, jota aikaisemmin päivällä oli satanut, oli sulanut vedeksi ja kyynelten tavoin tipahteli puista ja räystäiltä maahan, jossa vielä meidän saattueessa mukana kulkevien oli taisteltava. — Ystävämme rovasti Kristian Tammio oli jo maiset taistelunsa päättänyt — päässyt pimeän ajan keskeltä ikikirkkauteen, Taivaan kotiin.

hins. Karjalainen

Hiljennymme kiittämään.

"Muutama päivä sitten sain tiedon, että opistomme ystävä, rovasti Tammio on siirtynyt rajan taakse. Tuntui uskomattomalta lukea tuo ilmoitus lehdestä, että nyt hän on päässyt toivomaansa lepoon.

Muistuu mieleen opisto aika, kuinka aina odotimme häntä vieraaksemme ja aina hän puhui meille elämän tärkeimmästä asiasta. Ja edelleen hetket, jolloin saimme rovastimme viettämään juhlaa kanssamme Sanan ääressä. Hänen laulunsa ja puheensa oli puhuttelevaa. Nyt ei kai enää hänen äänensä täällä alhaalla. Meidän jälkeijääneiden mielissä se soi muistuttaen meille hänen suuresta uhrautuvaisuudestaan opistomme hyväksi.

Varmaan kaikki opistomme ystävät ja me oppilaat omalla työpaikallamme hiljennymme kiittämään Jumalaa rovasti Tammion työstä meidän hyväksemme.

SAPPORON KUULUMISIA.

27. 11. -54

Rakkaat toveriliittolaiset!

Lämpimät jouluterveiseni teille kaikille sinne rakkaaseen kotimaahan. Huomenna on ensimmäinen adventtisunnuntai. Joulun odotus alkaa. Samoin kuin siellä Suomessa, täälläkin odotetaan joulua. Ilmapiiri onkin käynyt jo kovin jouluseksi. Lastentarhassa ja pyhäkoulussa kerrotaan jo joulun tapahtumista ja harjoitellaan ohjelmaa joulujuhli varten. Tänäpä on kirkon alakerassa lastenkokous, jossa puhutaan myös joulusta. Parhaillaan kuuluu pihalta lasten mekastus. Lastenkokouksen alkuun on vielä tunti aikaa, mutta paljon on jo lapsia kokoontunut. Minusta tuntuu, että täällä valmistaudutaan joulujuhli varten paljon suuremmalla huolella kuin Suomessa. Lastentarhan ja pyhäkoulun joulujuhla onkin monille ainoa joulujuhla, jossa he saavat olla mukana.

Aikuisten joulujuhli varten myöskin on jo valmistelut käynnissä. Kirkon nuoret harjoittelevat kuorolauluja, joita esitetään joulujumalanpalveluksessa ja erikoisessa virsijumalanpalveluksessa. Oikein ilahduttavan paljon on nuoria kokoontunut näihin lauluharjoituksiin. Kaikkihan eivät ole niin taitavia laulajia, mutta innostus on suuri. Näin joulun alla aina kirkon elämä vilkastuu.

Minun täytyisi tämän jälkeen valmistaa huomista pyhäkoulutuntiani. Pyhäkoulun pito on hauskaa, mutta vielä vaikeata. Sanat eivät tahdo riittää. Joka kerta valmistaessaan oppii kyllä uusia sanoja. Pyhäkoululuokkani tytöt ovat oikein herttaisia, kansakoulun kolmasluokkalaisia. Kyllä he kuuntelevat tar-

Siunattu olkoon hänen muistonsa! Keran vielä veisataan yhdessä kiitosvirttä Vapahtajalle."

Eino Saarelaisen opettajille lähettämästä kirjeestä.

Keidashetkiä.

Meillä, täällä Joensuussa olevilla toveriliittolaisilla oli marraskuun kolmannen sunnuntain aikana tilaisuus viettää siunausrikkaita hetkiä raamattupiirin ja opistojuhlien merkeissä.

Lauantai-iltana kokoontui 11 toveriliittolaista seurakuntasisar Kaija Kuittisen luo, jonne saimme vieraaksi opistolta johtajattaren ja kudonnanopettajan. Oli erikoista saada hiljentyä viettämään lauantai-iltaa raamattupiirin merkeissä, kuten joskus opistoaikana ja aivan samoin kuin opistolla olijat samaan aikaan tekivät.

Lyhyen yhdessä olomme aikana käytiin vilkasta keskustelua Kolossalaiskirjeen 3 luvun ympärillä ja usea läsnäolija toikin esiin ajatuksiaan. Tuosta raamattupiiristä jäi erikoisesti mieleen maininta siitä, että olemme kaikki yhtä Kristuksessa Jeesuksessa. Yhtä siitä huolimatta, että välillämme on usein pitkät välimatkat. Tuli esiin ajatus myös siitä, kuinka paljon tarvitsemme Sanan kautta yhteyttä ylöspäin. Esillä olleen

kasti, vaikka puhunkin huonosti heidän kieltään. Toivon, että edes jotain jäisi joka tunnista heidän mieleensä.

Toissa päivänä oli lastentarhan vanhempien ja opettajien yhdistyksen johtokunnan kokous minun luonani. Tarjosin vieraileni itse leipomiani pikkuleipiä ja kakkuja. Rouvat olivat kovin ihastuneita niihin, pyysivät, että opettaisin heitäkin niitä valmistamaan. Sovimme, että he tulevat tänne minun luokseni, niin opetan sitten niiden valmistusta. Sellaisessa puuhassa pääsee lähelle ihmisiä ja tulee tutuksi heidän kanssaan. Sitten voi helpommin puhua myös kristinuskosta.

Opettelemistahan kaikki työni vielä on. Sellaista kai se tulee kyllä olemaan aina. Ei kai koskaan tule niin täysin oppineeksi, etteikö aina olisi uutta opittavaa. Kaikesta puutteellisuudesta huolimatta täällä Sapporossakin yritetään suurta lähetystyötä tehdä. Tarvitsemme paljon teidän esirukouksianne.

Kaisu Piirainen.

Kol.kirjeen 3 luvun 1 jakeessa olikin kehoitus: "Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana". Pyhä Sana on se johtolanka, jonka kautta saamme pidettyä yhteyden ylöspäin jatkuvasti selvänä.

Ei koko ilta mennyt raamattupiirin merkeissä, vaan vietimme osan siitä harjoittelemalla ohjelmaa, sunnuntaina Viinijärvellä vietettäviin opistojuhliin. Ilta kului kuin siivillä ja paljon olisi ollut vielä keskusteltavaa silloin, kun teimme pois lähtöä. Ja tuona lähtöhetkenä jokaisen mielessä liikkui ajatus, saisimmepä usein olla tällä tavalla yhdessä, rakentua kuullun sanan kautta taivaskotia varten. Ja tuota rakentumistahan me jokainen tarvitsemme, sillä onhan niin, ettei omin avuin taivaltamisesta tule mitään.

Retkipäivämme — tuomiosunnuntai — valkeni hiukan tavallisuudesta poikkeavana, sillä yön aikana oli satanut uutta lunta ja vielä asemalle riennettäessäkin leijui ilmassa lumihuhtaleita.

Kun tuota retkeä Viinijärvelle oli jouduttu suunnittelemaan aivan amatöörivoimin, olikin jonkinlainen jännitys päällä siitä, saapuuko asemalle ketään, lähteäkseen viemään opistoasiaa eteenpäin juuri Viinijärvellä. Ei joukko, sitten kun se oli kokonaisuudessaan koossa, ollut kovinkaan suuri, mutta sitä innokkaampia olivat kaikki mukana olevat. Oli ilo katsella sitä innostusta, mikä oli koko joukon yhdyssiteenä.

Saavuttuamme Viinijärvelle saimme käydä, ennen jumalanpalvelukseen ja kirkossa pidettävään juhlaan lähtöä, tuntemassa Jokiniemen talon vieraanvaraista ystävällisyyttä. Vaikka poikkeamisemme Jokiniemeen aiheutti pientä kiirettä, olimme kaikki yksimielisiä siitä, että kannatti tehdä sekin "lenkki".

Rientäessämme kohti kirkkoa oli usealla mielessä kysymys: Millainen on paikka, jossa ensimmäinen juhlamme piti suoritettaman? Paikanpäälle saavuttuamme lienee jokainen aivan yllättynyt sen kodikkuudesta, sillä se oli todella huone, joka uhkui jo itsestään sanomattoman suurta rauhantunnetta. Mekin retkeläiset — toisten kirkkovieraiden kanssa — saimme jo jumalanpalveluksen aikana tuntea kuinka Herra puhui heikoille syntisille. Pastori Pesosen saarnaa kuunnellessa sai kuulla omalle kohdalleen tuomion ja lohdutuksen sanoja. Sai myös voimaa siihen tehtävään, jonka Taivaallinen Isä oli antanut juuri sinä päivänä kohdallemme.

Toveriliittolaisia Pielisensuun seurakuntasisaren Kaija Kuittisen luona lauanta-iltaa viettämässä.

Monen mielestä oli varmaan kovin pieni se joukko, jonka jumalanpalveluksen jälkeen piti tuoda opistoterveisien kera sanomaa syntisten Vapahtajasta. Ei joukko suuruudella ollutkaan pilattu, sillä se käsitti vain 7 retkeläistä, mutta jokainen luotimme siihen, että Jeesus on kanssamme, kuten Hän itse on luvannut. (Matt. 18: 20). Tuon lupauksen turvin kukin vuorollamme ja jopa yhdessäkin kävimme luottavaisin mielin esittämään sen, minkä Jumalan armosta saimme tuoda julki. Retkeläisten puheenvuorojen, yhteisesitysten ja runon lisäksi käytti pastori Pesonen tilaisuutta hyväkseen ja toi esiin sen, kuinka tärkeä kristillinen kansanopisto on kansamme nuorison ohjaamisessa oikealle tielle — kestävän elämän perustan löytämisessä.

Ei tehtävämme Viinijärvellä ollut vielä loppuun suoritettu, vaikka tilaisuuden jälkeen astelimmekin pois Herran huoneesta. Ei — sillä meille oli suotu tilaisuus tuoda opistoterveisiä myös Komperon kansakoululla.

Sen me teimme, vietettyämme koulun opettajien luona virkistävän hetken kahvikupposten kera. Seuraamme oli liittynyt suureksi iloksemme Kiteen opiston käynyt kanttori Pesonen ja oman toveriliittomme jäsen Eero Moilanen.

Tämä iltapäivällä klo 14.30 vietetty juhla oli retkemme varsinaisen kohde ja siksi se kestitkin aika kauan. Ohjelmaa kertyi aivan kuin opiston ohjelmaryhmä olisi ollut liikkeellä. Olisi paljon tilaa ja aikaa viepää, jos kertoisin kaikesta ohjelmasta yksityiskohtaisesti ja niin kuin se esim. itseäni kuulijana puhutteli, jo-

"Syksystä jouluuun"

MILJA KARJALAINEN

Saavuttuamme tänne opistoon ajattelin aivan toisin kuin tällä hetkellä.

Kun astelimme opistolle johtavaa tietä lokakuun 18 p:nä, tunsin itseni sanomattoman yksinäiseksi, vaikkakin ainoa täällä ole-

ten mainitsen vain kaikesta suurpiirteisesti.

Kuten päivällä kirkossa niin nytkin saimme kuulla pastori Pesosen käsittelevän päivän tekstin aihetta. Tuli esiin kysymys siitä, kummassa joukossa olemme kukin suurena tuomiopäivänä? Hätkähdyttäen tuo kysymys pani ajattelemaan, kuinka moni meistä toveriliittolaisista saa olla oikealle puolelle valittujen joukossa. Haluaisimmehan jokainen olla siinä joukossa! — Johtajattaren pitämän esitelmän kautta saivat läsnäolijat varmaan paljon selvyyttä opistoasiasta. Millaista opistossa on? Mihin siellä pyritään? Kaikkeen tuohon ja paljon muuhunkin esitelmässä tuotiin selvyys.

Erkki Korhonen, Pentti Kortelainen, Pekka Lehikoinen ja allekirjoittanut toivat myös esille ajatuksiaan lyhyiden puheenvuorojen kautta. Saimme kuulla myös runonlausuntaa opettaja Surakan esittämänä. Yksinlaulua Kaija Kuittisen sekä Eero Moilasen esittämänä. Kun kaiken edellä mainitun lisäksi läsnäolijat saivat kuulla erilaisia ryhmäesityksiä oli yhdessäolosta muodostunut antoisa hetki. Jeesus oli läsnäolonsa kautta siunannut juhlamme ja tuonut uutta voimaa monin verroin enemmän, mitä olimme osanneet toivoakaan.

Vielä ennen Joensuuhun lähtöämme saimme vierailta uudemman kerran Jokiniemellä. Toistamiseen saimme tuntea talonväen ylenpalttista vieraanvaraisuutta ja olikin, ikäänkuin olisimme olleet heille harvinaisia hyviä vieraita.

Koko Viinijärven retkestä jäi mieleen ainoastaan ihania muistoja ja kaikki lauloimmekin junassa pois matkatesamme sydämemme pohjasta lähteneenä: "Ristis luona, Jeesus, Sun, toivon, valvon, kiitän, kunnes enkellauluhun äänen myös mä liitän. Risti vaan, risti vaan kerskaus on mulla, kunnes rauhan valkamaan täältä saan mä tulla."

Kalevi Rätty.

vista sukulaisistani kulki rinnallani. Menttyämme "Kajastukseen" ihastuin heti, joskin kömmittyämme pitkät portaat ylös olimme aika tavalla väsyneitä. Tietenkin, kun- kas muuten, myöhästyimme päivälliseltä, jonka kyllä saimme anteeksi. Ja täytettyämme patjapussit, rupesimme hiljaisina nukkumaan.

Näin alkoi ensimmäinen työviikko opistokodissamme. Voi, kuinka pitkä se oli, sen muistan aina. Mutta vähitellen sain tuttavuuksia ihmeen kautta, jokainen hymyili ujoa hymyään, vaikka olinkin ihan tuntematon heille.

Tämä opistotalo, se vasta ihmeelliseltä näytti, jotenkin kolkolta ja isolta, jota ei voisi oppia tuntemaan koskaan. Vähitellen kuitenkin ihmeekseni opin tuntemaan kaikki paikat.

Vain joskus enää tunsin ikävän kouristavan rinnassani, huomasin tullessi oikeaan paikkaan elämänohjeita oppimaan. Tällä hetkellä en tunne ikävää kotiin enkä muuallekaan, sillä olen sanomattoman kiitollinen kaikesta.

LIISA KALTIAINEN

"Syksy jo saa, harmaa on maa,
koivuista lehtiset pois putoaa."
Kutsuttujen tie, opistolle vie,
siellähän talvikin ihana lie.

Näin varmaan ajatteli moni tyttö ja poika kirjoittaessaan hakemuksia tänne opistolle tuloa varten. Paljon täällä meitä onkin, kaikkiaan 74.

Tuli syksy ja lokakuu. Monessa kodissa valmistauduttiin lähettämään nuoria evankeliseen kansanopistoon talveksi, Jumalan suojelukseen ja hoitoon sekä oppimaan paljon hyödyllistä tulevaa elämää varten. Valkeani lokakuun 18 päivä. Tänä päivänä kaikkien täytyi lähteä kotoaan. Kaikille varmaan vanhemmat toivottivat lähtiessä kaikkea mahdollista hyvää. Tulimme tänne ja aloimme tutkia taloa ja tovereitamme. Olinkin siinä oppimista ja muistamista, ennenkuin oppi kaikkien nimet. Ensimmäisenä iltana jo saimme kuulla kaikkien oppilaiden sekä opettajien itse esittäytyvän. Jokainen opettaja puhui meille rohkaisevia sanoja tätä uutta, neljättätöistä, vuosikurssia alettaessa. Oppilaiden toivottiin kertovan, mikä on saanut kunkin lähtemään opistoon. Usean oppi-

laan joku tuttava oli käynyt tämän opiston ja kertonut opistoajastaan. Sillä tavalla heräsi minussakin halu tulla tänne opistokotiin viettämään tämä talvi. Mikäpä olisi sen ihanaampaa kuin viettää nuoruutensa Jeesuksen ja hyvien tovereiden seurassa. Täällä opimme opistotalven aikana tuntemaan yhä paremmin Vapahtajamme. Jospa me kaikki, tämän vuosikurssin oppilaat, osaisimme käyttää tämän opistotalven oikein.

HEIKKI VAAKANAINEN

Saavuin tänne opistolle hienoisen pelon vallassa. En tarkoita sitä, että olisin jotakuta opettajistani pelännyt tai opiston oppilaskuntaa. Vaan pelkäsin sitä, kuinkahan täällä rupeaa aika kulumaan, sillä tiesin, että täällä on pitkä päivä täynnä tunteja joka aamu edessä. Ajattelin, kuinkahan siitä oikein selviäisin, sillä tähän oli minulle aivan uutta ja outoa.

Mutta sittenkin kaikki on alkanut luistaa omasta mielestäni oikein hauskaasti. Päivät kuluvat aavistamattoman nopeasti jo nyt, vaikka vasta on tullut oltua toista kuukautta opistolla. Tämä aika tuntuu aivan hyvin lyhyeltä hetkeltä. Mutta silti se on hyvin sisältörikas ja antoisa hetki. Siihen on kerinnyt tapahtua paljon yhtä ja toista. On saanut oppia paljon sellaista, joka ei siihen aikaan olisi muualla voinut tulla kysymykseenkään. Täällä oppii ahkeroitsemaan ja pitämään arvossa yleensä kaikenlaiset työt ja touhut. Sillä mielestäni on myöskin itsekasvatuksen kannalta tärkeä merkitys.

Oppitunnit myös mielestäni ovat rikassisältöisiä ja antoisia hetkiä. Niiden antamat neuvot ja ohjeet ovat todella varteenotettavia seikkoja, joita kyllä elämän varrella vielä monestikin tarvitsee.

Lyhyenä loppuveitona tästä syyskaudesta voisinkin todeta, että kansanopisto on todella tärkeä ja sanoisinko mielestäni välttämätön tulevaisuuttaan ajattelevalle nuorelle. Siellä useinkin saadaan elämään tasapaino, joka siltä vielä tätä ennen on puuttunut kokonaan, se myöskin ohjaa ihmisen elämässä oikealle raiteelle, niin että monia kohtalokkaita vaaroja voidaan välttää, jotka muuten olisivat syösseet monen ihmisen varmaan tuhoon.

PEKKA RUPPONEN

Ensimmäiset päivät täällä opistossa tuntuivat pitkiltä, ennenkuin mukauduimme opiston oloihin ja tapoihin. Emme tienneet minne lähtekä, kun kello kilautti, mutta nyt tiedämme jo minne se milloinkin kutsuu. Aika on vierinyt työn ja oppimisen merkeis-

sä. Veistosalissa meistä tehdään puuseppiä hyvän opettajan johdolla. Sisällä luokassa saamme tiedonjyväsiä mitä moninaisimmista aineista. Jos seuraamme tarkasti opetusta, saamme täältä paljon tietoa. Käytännöllistä kokemusta saamme myös erilaisten virka- ja järjestystehtävien muodossa. Paljon muuta hyvää ja tärkeää olemme saaneet täällä opistossa itsellemme. Ajanratas pyöri hitaasti meidän tänne tullessamme, mutta sen vauhti kiihtyy kiihtymistään. Olemme jo joulukuussa ja joulukuun on enää vähän aikaa.

PIRKKO KOROLAINEN

Harvat tulevat ajatelleeksi Kansanopistoon lähtiessään, kuinka erilaista elämä siellä voi olla. Tullaanpahan useinkin hyvin tietäväisinä ja itsevarmoina. Mutta varsin pian alkaa huomata, kuinka on tyhmää olla sellainen. Kansanopistolla lieneekin tarkoitus saada tuollainen nuori pysähtymään ja yrittämään suunnata elämänsä oikeille urille. Hän oppii ennenkaikkeaa tuntemaan Jumalaa, myöskin sopeutumaan lähimmäisiinsä.

MIRJA KILPELÄINEN

Suurin toivein odotin lokakuun 18 päivää, jolloin saisin tulla tänne Nurmekseen evankeliseen kansanopistoon. Tuntui hieman peloittavalta, kun ei ole ollut ennen täällä siskoja eikä veljiä, mutta hyvin alkoi aika kulua. Aluksi vain ei tahtonut oikein ymmärtää kellon sointia, mitä se milloinkin merkitsi. Vähitellen siihen on tottunut.

Opiston henkikään ei ole vierasta, sillä kotonani on samanlaista. Lauantai-illat raamattupiirit ovat niin lähentäviä ja kodikkaita, missä kuulutaan niinkuin samaan perheeseen. Siellä tutkitaan Raamatun eri paikkoja ja pohditaan erilaisia kysymyksiä.

Laulu kajahtaa täällä usein. Sillä onkin tärkeä sija täällä opistossa. Joka tunti alkaa laululla ja on kokonaisia tunteja, jolloin vain lauletaan, harjoitellaan kuorolauluja.

Sunnuntaisin olemme kokoontuneet yhteiseen jumalanpalvelukseen. Päivällä on sitten pyhäkoulutunti, jolloin käsitellään erilaisia asioita pyhäkoulun opettajan kannalta katsoen. Tutkitaan, millä tavalla Jeesus suhtautui lapsiin. Illalla on sitten ohjelmallinen illanvietto, jonka ohjelmaryhmä on järjestänyt monipuolisoin ohjelmin.

Arkipäivät ovat kuluneet aherruksen merkeissä. Käsiyötunneilla varsinkin huomataan joulun nopea lähestyminen. Se onkin tullut jo peloittavan lähelle.

Kun nyt katselen taakse jääneitä viikkoja, huomaan, etteivät ne ole menneet hukkaan. Opisto-aika "syksystä joulukuun" on ollut ihmeellistä opettajien ja tovereitten parissa.

KUOPIOSSA KUULTUA.

Hiippakunnalliset nuorisotyön koulutus- ja neuvottelupäivät pidettiin 24—25. 11. 54. Kuopiossa hiippakuntakodissa, jonne oli kutsuttu osanottajia eri seurakunnista ja kansanopistoista koko hiippakuntamme alueelta.

Yli kaksisataa osanottajaa oli kokoontunut saamaan neuvoja ja uusia ajatuksia tuohon tärkeään työhön. Täältä meidän opistoltamme lähti meitä kaksi edustamaan taloamme.

Kurssin aloitti piispa Sormusen alkupuhe, joka oli aiheesta I Tim. 4:11—. Hän sanoi, että kirkon ongelmista vaikein on nuorisotyö. Kylien nuorisoujoukot ovat suistumassa "lättähattuisuuden tielle". Kirkon nuorisotyön tulisi olla eräs osa Kristuksen ruumiin sykintää, lähtökohta on silloin Jumalasta käsin. On yhä uudelleen syvennyttävä perusteisiin. Vähemmän ammatti- ja metodikysymyksiä, enemmän asiaa Jumalan edessä. "Elvyttäkää se armolahja, joka teille annettiin käten päälle panemisen kautta kasteessa." Ilman Pyhän Hengen vaikutusta työmme on turhaa touhuamista. Seuraava puheenvuoro oli tuomiorovasti Lauri Hallalla. Hän sanoi, että nuorisotyön päämäärä on sama kuin seurakunnan: johtaa jäsenensä elävään uskonsuhteeseen Jeesukseen ja Hänen tunnustamiseen. Tähän päästään siltä portaalta, missä opitaan olemaan hiljaa pyhän edessä. Järjestystä ja kuria tässä mielessä kerhoihin. Nuoriso on kodeissaan usein arkiintunut ja villiintynyt, sillä on ennakkoluulonsa kirkkoa kohtaan, sitä on houkuteltava. Tarpeen ensinnä yhdessäolo ja askartelu, niin tottuvat olemaan seurakunnan suojissa. Mutta tältäkin asteelta ei saisi Jumalan sana puuttua.

Ohjelma oli heti alusta saakka tiukka. Veisatun virren jälkeen seurasi piispan esitelmä: "Kristityn nuoren asema valtion kansalaisena". Valtion tehtävä on ylläpitää oikeusjärjestystä ja sivistyselämää sekä huolehtia puolustuksesta. Maallinen valta on Jumalalta. Mutta väärinkäytettynä se voi olla sorron väline. N.s. totaalinen valtio pyrkii aina omaatuntoa myöten alistamaan kansalaiset palvelemaan omia tarkoituksiaan. Mutta kristitty ei voi tunnustaa herrakseen muuta kuin Kristuksen. Jos valtio ylittää rajansa ja rupeaa harjoittamaan sortoa, silloin on kristityllä oikeus jopa velvollisuus panna vastaan. Luther sanoi: "Jos taivut valtion sortoon, olet kieltänyt Herrasi." Vapaasta evankeliuminjulistuksesta ei saa tinkiä. Kristillinen kansanopetus ja rakkaudenpalvelu kuuluu myös kirkolle. Tottelemisvelvollisuus

loppuu siis silloin, kun valtio káskee meitä tottelemaan vastoin omaatuntoamme.

Alustuksen: "Nuorten vastuu lähimmäisenä ja kansalaisena" piti pastori Matti Hakkarainen. Hän sanoi, että nuoren vastuu lähimmäisenä liittyy ensisijassa kotiin. Ei ole asiat oikein, jos sanotaan: "Lapset eivät viihdy kotona, kun kaiken ajan nielee seurakunta" tai: "Kristitty ei osaa muuta kuin istua ja rukoilla". Mitä olen velkaa työnantajalleni? Olen asetettu palvelemaan myös työpaikalla. Toverikunnat, urheiluseurat kaipaavat kristittyjä nuoria. Päävastuu on viedä Kristusta eteenpäin. Seurasi pastori Simo Palosuon alustus: "Kasvatus yhteyteen". Uskonelämä on luonteeltaan yhteyksissä elämistä, ajatelkaamme sitä esim. tuomiopäivän evankeliumin valossa. Nuori uskova ajattelee, että hänen on pakko eristäytyä uskonsa säilyttämiseksi. Siitä voi kuitenkin muodostua yhteyttä karttava asenne. Epäusko valikoi lähimmäisiä ja eristää. Todellinen yhteys edellyttää toistensa tuntemista. Ennakkoluulot ja väärinkäsitykset elävät tietämättömyydessä. Jumala on luonut meidät yhteyteen keskenämme. Hän itse Sanallaan ja Hengellään luo jatkuvasti yhteyksiä. Näitten alustuksien johdosta seurasi vilkas keskustelu.

Ruokailun jälkeen illalla saimme kuulla pastori Reino Ylösen laajan esitelmän: "Vastuunalainen yhteiskunta", jossa hän kertoi havaintoja Evanstonin kokouksesta. Seuranneessa yleiskeskustelussa kiinnitettiin huomiota esitelmän kohtaan, jossa mainittiin, että ei-kommunististen maitten materialismi, aineellisuus, on yhtä vaarallista kuin kommunististen maitten jumalankielteisyyttä. Yhteinen mielipide oli, että nuorisollemme on tehtävä selväksi, mihin ollaan menossa, ellei Jumala saa johtaa kansaamme.

Saimme vielä nähdä rainakuvia pyhäkoulu-työstä. Iltahartauden piti pastori Esa Santakari ottaen aiheeksi Joh. 7:17 ja 6:40. Ja niin olikin ensimmäisen päivän rikas ohjelma päättynyt.

Torstaipäivän alkoi pastori Tapani Luoman aamuhartaus. Sitten saimme kuulla pastori Maunu Sinnemäen esitelmän: "Nuorten seurakunta ahdistusten helteessä". Hän kertoi näkemänsä Itä-Saksan uskovien nuorten ahdistuksesta. Siellä seurakuntanuoret on julistettu laittomaksi järjestöksi. Syytetään vakoilusta ja sodan lietsomisesta, uhataan erottaa kouluista ja työpaikoista. Seurakunnan taistelukeinoina ovat olleet rukous, Jumalan sana ja keskinäinen yhteys. Se on

ihmeellisesti kestänyt, jopa lujittunut. Raja tunnustavien ja ei-tunnustavien välillä on käynyt selväksi. Sisä- ja ulkolähetys kukoistaa, samoin diakoniatyö. Nuoret uskovat ovat innokkaita evankeliumin eteenpäin viejiä, työpaikoillaan ja kaikkialla he todistavat pelkäämättä. Erään kerran iltamyöhällä kadulla kulkiessaan oli pastori Sinnemäki kuulut virrenveisuuta, ja kun hän lähenei ääntä, tuli hän läpikäytävään, jossa joukko nuoria seisoi käsikädessä veisaten ja yhä uusia liittyi joukkoon. Hän ei sanonut koskaan unohtavansa tuota näkyä. Uskonrohkeus, joka tuossa ahdistuksen helteessä on syntynyt, on jotain erikoista. Kertoja kehoitti meitä muistamaan rukouksessa Itä-Saksan ahdistettua nuorisoa. Vielä hän sanoi, ettei kristillisyyks ole heille taakka eikä paino eikä myöskään ajanviete, vaan elämä ja yltäkylä. Heillä on kärsimyksen yhteys Herraan Jeesukseen.

Vielä saimme kuulla erään antoisan esityksen, nimittäin pastori Tapani Pukkilan alustuksen: "Kristillinen julistus ja nuorisot". Yksi evankeliumi meillä vain on nuorisolle vietävänä, mutta on kysymys siitä, millä tavalla se tapahtuu. Tuotiin esille erään kiertokyselyn avulla selville saatuja nuorten toivomuksia sananjulistuksen suhteen. Valtaosa ensinnäkin suhtautuu myönteisesti kristilliseen julistukseen ja heitä askarruttaa uskonnolliset kysymykset enemmän kuin me luulemmekaan. Mutta he arvostelevat sellaisia seikkoja kuin kiihkoilua, ahdasmielisyyttä, paatosta, pitkävetisyyttä, sanahelinää, kaipaavat selviä vastauksia tärkeisiin ongelmiin, useimmin käytännöllisiin arkielämän kysymyksiin, haluavat, että heille osoitettaisiin toiminnan mahdollisuuksia, pitävät luonnollisesta, puhujan omaa vakaumusta kuvastavasta esitystavasta, odottavat entistä sydämellisempää, läheisempää, toverillisempää suhtautumista, "jos saarnaaja ikäänkuin puhelisi kuulijoilleen". Lopputulos oli se, että puheen pitäisi olla, ei vain kaukaista sanomaa rististä, vaan ikäänkuin sanat tulisivat ristiltä.

Kaikesta edelläolevasta saanee jo jonkinlaisen aavistuksen, että päivät antoivat osanottajilleen paljon ajattelemisen aihetta. Vielä luennoi pastori Paavo Maunula, hiipakunnan nuorisopastori, nuorisotyötoimikuntien työstä. Ja sitten alkoi isänmaa-aiheinen kerhon näytetunti, mutta meidän oli kesken lähdeittävä, sillä automme ei odottanut ja kotiin oli jo jouduttava siksi illaksi. Yksi esitelmäkin jäi vielä kuulematta, mutta kyllä oli jo sulattelemissa siinäkin, mitä olimme kuulleet. Rikastuneina palasimme jälleen opistolle.

S. L. & H. V.

Adventtimme

Adventtiaamun valjetessa jätimme koko joukko opiston kodikkaat suojat ja kiirehdimme junaan, joka vei meidät kirkkomatkamme päämäärään: Nurmekseen. Olimme hieman jännittyneitä, sillä meidän oli esitettävä kirkossa kuorolaulua ja muutenkin tuntui kuin odotuksen henkeä olevan keskuudessamme. Odotuksen päivähän adventti onkin, sillä silloin valmistumme vastaanottamaan Jeesusta, Vapahtajaamme.

Juhlamielin kiiruhdimme kirkkoon, jossa aivan aluksi viritimme "Pyhä aamun rauhan". Tuntui niin ihmeelliseltä, kun laulumme kaikui tempelin holvikatossa. Oli melkein joulutunnelma ympärillämme. Kirkon alttarilla paloivat kynttilöiden lepattavat liekit ja korvissamme alkoi soida adventtinvirren sävelet: "Avaja porttis, ovesi". Sydämemme aukenivat vastaanottamaan adventin sanomaa. Hartaasti kuuntelimme johtajamme saarnaa Jeesuksen tulemisesta meidän jokaisen sydämeen. Saamme ottaa vastaan Jumalan Pojan, kun vain tahdomme avata Hänelle sydämemme portit.

Riemuitsevan Hoosianna-hymnin lauloimme yhdessä kirkkokuoron kanssa ja uskon, että jokaisen laulu kumpusi sydämen syvyyksistä asti. "Kiitetty olkoon Hän, joka tulee Herran nimeen", noihin sanoihin sisältyy koko adventin sanoma.

Mielestäni kohokohtana tuolle päivälle oli ehtoollispöydässä käynti. Useimmat eivät olleet rippikoulun jälkeen vielä nauttineet tästä Jeesuksen lahjasta, mutta nyt menimme melkein koko joukko tuolle ihanalle paikalle. Altтарin edessä seisossa, ristiinnaulitun kuvaa katsoessa, liikutti Jeesuksen kärsimys sydäntä. Sanat: "Sinun edestäsi annettu", saivat varmaan jokaisen tuntemaan oman kelvottomuutensa, mutta myöskin Jeesuksen lunastustyön merkityksen.

Keventynein sydämin astelimme ulos kirkosta, menimme vielä rukoushuoneelle. Siellä oli kirkkokahvit ja alkoi pian opistojuhla, jossa meillä oli ohjelmaa. Koko tuossa tilaisuudessa vallitsi hyvin lämmin yhteenkuulu-

Suuri valkeus.

Jouluvalot syttyvät kohta kodeissamme. Tämä kirkkaus jälleen aivan kuin yllättää meidät nostaen miellemme syksyn alakuloisesta harmaudesta. Huomaammekin, että jotain kaivatusta kesän ihanuudesta on joulussa: samaa kirkkautta ja taivaista hohdetta. Ei ole ihme, vaikka laulussa kysytään: "No onkos tullut kesä nyt talven keskelle?"

Joulukynttilöiden on tarkoitus olla kertomassa siitä taivaallisesta valosta, joka ensimmäisenä jouluna puhkaisi tiensä ihmiskunnan pimeyteen, valosta, joka on kaikkea tässä maailmassa, kesän loistettakin, kirkkaampi. "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa." Vuoden pimeimpänä aikana saavat jouluvalot antaa meille todis-

---

vaisuuden henki, joka samalla oli iäisyystuntuinen. Johtajamme puhui hyvin mieliinpainuvasti Jeesuksen tulemisesta ja omisti lämpimiä sanoja opistomme ystävän, rovasti Tammion muistolle. Kuulimme myös johtajattaremme puhuvan. Juhla herkisti mielet, niin että monen silmät olivat kyynelissä.

Kun illalla opistolla vaihdoimme ajatuksia kuluneesta päivästä, niin meidän mielestämme oli tuo adventti ollut todella mieliinpainuva ja sydämiä puhutteleva.

Ulpu Ukkonen

*

En koskaan ennen ole tullut ajatelleeksi, että tuo adventin sanoma olisi voinut olla niin liikuttava. Tuntui kuin se olisi ottanut kiinni ja pannut ajattelemaan vähän syvemmälle. Ajattelin siellä kirkon penkissä istuessani, että jos elämän lankani katkeisi eikä tuo sanoma pääsisi mitään vaikuttamaan, niin mikä merkitys elämälläni silloin olisi ollut. Eikö olisi parempi, jos en olisi syntynytkään.

Maila Kinnunen

tuksen siitä, että kaiken takana elämän kannattavana voimana on Jumalan rakkaus. Tulee mieleen Siionin Kanteleen laulun sanat: "Nouse siis sielu! Pois suru heitä, Kun Isän armo on muuttumaton! Jos sumu aivan Peittävi taivaan, Kuitenkin aurinko taivaalla on". Jeesuksessa kohtaa ihmistä tuo Jumalan rakkaus suurena. Kunpa mekin oikein tähän "rakkautteen juurtuneina ja perustuneina, voisimme, voisimme kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä".

Kristuksessa "kansa, joka pimeydessä istuu, näkee suuren valkeuden". Vanha Simeon nähtyään Jeesus-lapsen puhkeaa sanomaan: "Minun silmäni ovat nähneet Sinun autuutesi, jonka Sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä".

Jeesus valo on elämän kirkkain aurinko. Antakaamme sen vain paistaa elämäämme täysin aina sydämen syvintä sopukkaa myöten. Paljastuu kyllä paljon pahaa ilmoille sieltä. Mutta se on vain hyvä, se on terveydeksi. Pimeys on sen peittänyt ja se on kuitenkin juuri ollut sitomassa ja orjuuttamassa meitä. Kaikki kätköt valoon, Jeesus-valoon! Siinä on meidän onnemme. Sillä Jeesus paljastaa saadakseen auttaa. Jeesus-valo kun parantaa myöskin. Anteeksiantamus kirvoittaa synnin vallasta, antaa meille uuden mielen. Kristus auttaa meidät vapauteen. Valaisee polkumme niin, että emme eksy.

Oi, ettei taivainen valo sammuisi elämästämme juhlapäivienkään mentyä. Silloin tulisimme ajatelleeksi myöskin niitä, joitten elämässä on vielä pimeätä, joitten täytyy harhailla

Pyhästä Hengestä Velvoittava perintö.

*tulee ihmissydämeen salattu
voima, lakkaamaton pakko.*

Jokaisessa kristityssä, jota Jumalan Henki saa hallita, asuu sama pakko. Tämä pakko ajaa lähetysaarnajaan pakana-maihin, julistajan puhujatuoliin, antajan alttarille, esirukoilijan polvilleen, todistajan puhumaan hiljaisuudessa sanasen lähimmilleen tai vieraille. Niin, sama Henki kuljettaa kristittyä kaikessa hänen työssään, oli se mitä laatua tahansa. — Jumalan henki tekee arkivelvollisuudet osaseksi elämän jumalanpalvelusta. Tämän Hengen voima se ylläpitää koko kristitynelämää. Se varoittaa synnistä, se ajaa langenneen Kristuksen luokse, se kehoittaa rukoukseen, se viittaa Sanaan ja avaa lukiessa Sanan oven, se näyttää odottavat tehtävät, se kantaa vastoinkäymisten lävitse, se antaa viimein voiton ja herättää kuolleen ruumiin ylösnousemukseen.

Jokaisen tosi kristityn tulee voida yhtyä tähän Jeesuksen sanaan: "Niinkauan kuin on päivä, tulee minun tehdä hänen tekojansa." (Joh. 9: 4)

Kristityn täytyy pyyhkiä pois kaikki valinnaiset "t ulisi" sanat ja antautua alttiiksi jumalalliseen täytymykseen.

Wisloff: Minä uskon Pyhään Henkeen.

eksyksissä. Kenenkä asia on kertoa heille Jeesuksesta! Kenenkäs muitten kuin niitten, joitten elämään on suuri valkeus koittanut! Valon soihtua eteenpäin viemään on meistäkin jokainen kutsuttu. Siitä tulee elämään yhä uutta ja uutta iloa, jos tottelemme, jatkuvaa joulumieltä. Silloin kuuluvat meille Jeesuksen sanat: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä". Onko parempaa uuden vuoden sanaa olemassakaan!

Jeesus itse saakoon siunata Sinulle joulun ja alkavan vuoden!

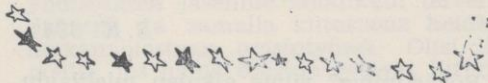
Helvi Valkonen.

Rovasti Tammion tervehdys Japanista opiston lähetysiltaan syksyllä 1951.

Evangelisten kansanopistojen ohjelmasta ei lähetysasia saisi milloinkaan kokonaan poissa olla. Opisto on nyt toiminnassa ja te, nuoret, osallistutte sen monenkaltaiseen siunaukseen ollaksenne sen jälkeen myöskin entistä todellisempia lähetysnäkyjen omaajia. Teitä tahdotaan siellä ohjata näitä näkyjä toisillekin osoittamaan. Kristinopin eräs otsake: Pelastetut palvelemaan, tietäköön sitä, että meidän opistoistamme lähdetään tämän mielen ihmisinä. Ja palveluksen kohteet nähtyinä lähellä, nähtyinä kaukana maailman äärillä! Kuinka mukavasti juuri te voitte kuroittaa kätenne sinne saakka, te, joilla on siinä maassa, joka on nyt avoimempi kuin yksikään muu evankeliumin julistukselle — Japanissa, oma lähetysalanne. Ja siellä niitä, jotka pitävät suurimpana ilonaan saada olla teidän suunnanne, kätenänne, jalkananne.

Tämä viimeksimainittu ei ole vain ilomme, vaan väkevä velvoittajamme. Kuinka monta kertaa tosiasiallisesti siitä ammennankaan lisäintoa ja väsymättömyyttä, että olen Kristuksen ja hänen väkensä luottamusmiehenä täällä.

— — — — —
Samanaikaisesti kuin antikristilliset voimat ryhmittyvät loppuhyökkäykseen Jumalaa ja hänen voideltuansa vastaan, myöskin Kristuksen valtakunta silminnähtävästi laajenee ja taajenee. Ja se päättyy kilpailussa viimeisen ratkaisevan sanan sanojaksi. Kaikki luodut tunnus-tavat: "Hänen on valta, voima ja kun-nia!"

Sun luokses, Jeesuksen.

*Sä, Jeesus, löysit lampahas,
Mun raukan, harhaavan.
Nyt nautin vain sun haavoissas
Mä rauhaa ainian.
Nyt kiittäen mä laulelen
Ja autuudesta riemuitsen,
Ja, Jeesus, hartain toivoni
On päästä luoksesi.*

*Mun liekö pitkä matkani?
En tuota tietää voi.
Voi kohta lyöä hetkeni,
Ja lähtökello soi.
Se, Herra, on sun tiedossas,
Sen merkitsit jo kirjahas.
Sen varmaan nyt mä tiedän vaan:
Sä viet mun kunniaan.*

*Jo siintää aina selvemmin
Tuo ranta rauhainen.
Saan päästä maahan Kanaanin,
Sun luokses, Jeesuksen.
Käs' lämmin kerran kylmenee,
Ja silmäin loiste himmenee,
Vaan silloin, Jeesus, haavasi
On kuolinvuoteeni.*

*En pelkää hirmuvaltoja
Sun, Herra, seurassas.
Ei kuolon virrat kauhista
Sun, Jeesus, haavoissas.
Käyn poikki virran Saalemiin,
Käyn Herran kansan Kanaaniin
Ja laulan: "Kiitos Jeesuksen,
Kun osti syntisen."*

S. K. 324

"Rovastimme" viime aikojen mielilaulu.

"Missä synti on suureksi tullut."

Meille sana synti on perin tuttu, eikä ainoastaan sana vaan myös itse asia. Olemmehan kaikki syntiä tehneet. Mutta me saatamme puhua suurista ja pienistä synneistä. Voimme ajatella jostain asiasta, joka on syntiä, että se on niin kovin pieni, senhän voi helposti unohtaa.

Jumalan edessä ei puhuta kuitenkaan mistään suurista ja pienistä synneistä, vaan kaikki on syntiä ja tekee meidät syyllisiksi Hänen edessään. Kun meidän silmämme avautuvat näkemään oman syntisyytemme, emme voi sitä arvioida mitenkään pieneksi. Silloin meille "synti on suureksi tullut". Tämä vie meidät ajattelemaan, onko mahdollista päästä päivän valoon. "Yö on synkkä, yö on musta —". On. Jeesus sanoo: "Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos". Hänen ristiltään loistaa valo, se näyttää tietä pimeydessä. "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." Rm. 5: 20.

Hyvä toveriliittolainen! Elätkö Sinä Hänen armostaan? Yhdytkö lauluntekijän sanoihin:

*"Armoon, armoon ainoastaan,
Suojaan suuren sovinnon,
Jeesus rakas, otat vastaan;
Teit jo armotuomion.
Siihen tahdon turvata
Jeesus, muista minua!*

Sk. 514: 3.

Pentti Kortelainen.

Toveriliittolainen!

Mitä voisit tehdä oman lehtesi hyväksi? Pysähdytä nyt näin vuoden vaihteessa ajattelemaan sitä. Tietysti ensin huolehdi lehden tilaamisesta itsellesi samalla kun maksat jäsenmaksusi. Olet-han jo saanut sellaisen ruskean kortin tervehdyksenä täältä päämajasta. Mutta lehteämme varmaan tilaisi mielellään joku muukin, opiston ystävä ainakin, kun vain käyt tarjoamassa. Sellaisia voi olla useampiakin ympäristössäsi. Enemmän pitäisi saada tilauksia, että saisimme lehtemme kannattamaan. Iloitsemme

siitä, että tilanne tänä vuonna on jo entisestä hiukan parantunut. Mutta emme suinkaan ole tehneet vielä voitavaamme asian hyväksi.

Ja sitten: Muista kirjoituksella joskus tätä rakasta Pirtin Viestiä. Etkö lehden tultua ensiksi lue aina toveriliittolaisten kirjoitukset. Varmaan olisi yhtä hauskaa toisista saada tervehdys Sinulta.

Jos osoitteesi muuttuu, ole hyvä ja ilmoita siitä heti toimitukselle. Samoin, jos nimesi muuttuu tai on muuttumaisillaan tai aiot liittää jonkun toisen nimen omaasi, niin saata se tietoomme, että pysymme tilanteen tasalla.

Emmekö kaikin toivo, että Pirtin Viesti edelleen eläisi ja saisi ensi vuonnakin toimia yhdysiteenämme muistuttaen yhä kaikkein tärkeimmästä. Rukoile sen tähden Pirtin Viestin puolesta, että se saisi olla todella siunaukseksi.

Tietoomme on tullut:

Kihloissa:

Erkki Luostarinen
Eeva-Liisa Taskinen 1944—45
Akseli Määttä
Anna Pulkkinen 1947—48
Mauri Martikainen
Sirkka Haikonen 1953—54
Aulis Kuittinen
Eeva Tervo 1953—54
Gustaf Hällström
Marjatta Lainpelto 1948—49
Heino Haverinen
Lahja Pyykönen 1948—49

Vihitty:

Arvi Vesa
Maila Pennanen 1944—45
Väinö Juntunen
Laina Mikkonen 1948—49

"Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien isältä." Jaak. 1: 17.

Sydämelliset onnentoivotukset!

Yhteinen raamatunlukumme

Alkäämme vain unohtako päivittäistä sanantutkiskelua. Jotta voisimme tässä edelleen tuntea jonkinlaista yhteyttä, ehdotetaan, että jatkaisimme yhä yhdessä, varsinkin kun on muutamia toveriliittolaisia, jotka sitä kuulemamme mukaan todella toivovat ja noudattavat. Mitäpä, jos vaihteen vuoksi menisimme Vanhan Testamentin puolelle. Alkaisimme tammikuun ensimmäisenä päivänä Jesajan kirjan alusta ja lukisimme nyt kokonaisen luvun aina päivässä ja sitten jatkaisimme Jeremian kirjaa. "Vahvistukaa Herrassa ja Hänen väkevyytensä voimassa." Ef. 6: 10.

Opiston joulumyyjäiset ovat keskiviikkona t.k. 22 päivänä alkaen klo 10 Nurmeksessa, kauppalan Rukoushuoneessa. Lahjat tervetulleita.

Opistojuhlia vietetään toveriliittolaisten järjestäminä *Kontiolahdella* ja *Joensuussa* sunnuntaina *tammikuun 23 päivänä*. Kontiolahdella on tilaisuus heti jumalanpalveluksen jälkeen seurakuntatalolla. "Kiertue" matkustaa autossa klo 14.45 Joensuuhun. Tulkaa kaikki lähitienoitten toveriliittolaiset joukolla juoneen mukaan. Joensuussa keräännytään omalla joukolla seurakuntatalolle jo klo 16. Opistojuhla on samassa paikassa klo 18. Lähtekää liikkeelle ja pyytäkää siunausta näille suunnitelmille! "Yhdessä ollen muinoin voivot suuret saatihin, kunniaksi Herran."

Tätä numeroa

on lähetetty myöskin opiston kannatusyhdistyksen jäsenille ikäänkuin tervehdyksenä ja samalla kiitoksena heidän mukanaolostaan opistotyössä. Olisi ilo meille, jos nämä opiston ystävät liittyi-

Kannatusyhdistyk- semme

sääntöjen määräämä syyskokous pidettiin 1. adventtisunnuntaina Nurmeksen rukoushuoneella perinteelliseksi muodostuneen adventtijuhamme lopuksi. Tällä kertaa oli meillä ilo nähdä kannatusyhdistyksen jäseniä enemmän kuin monasti muulloin tässä monien tärkeitten ratkaisujen kokouksessa. Onhan siinä kysymyksessä johtokunnan täydentämisen ja tilintarkastajien valitsemisen lisäksi koko seuraavan vuoden talousarviosta päättäminen. Tällä kertaa eivät sää- eivätkä varmaan monet muutkaan esteet olleet haittana.

Kun kuitenkin useimpien on suoraan mahdotonta päästä mukaan kokoukseen, on varmaan paikallaan kertoa jotain tehdyistä päätöksistä.

Erovuorossa olivat tällä kertaa johtokuntamme jäsenistä jo monivuotinen puheenjohtajamme, maanvilj. Juho Ikonen, opettaja V. Vakkilainen ja emäntä Sanni Eskelinen. Näiden johtokunnan jäsenten kohdalla ei tuntunut olevan aihetta keskusteluun, vaan kaikkien yksimielinen ajatus oli, että heidät valitaan uudelleen tehtävänsä. Sensijaan kokouksen oli asetettava sen valitettavan tosiasian eteen, että toim.joht. P. J. Sopenen, joka on ollut mukana opiston johtokunnassa vuodesta 1947 alkaen, joutuu nyt jättämään paikkansa tässä työssä. Pyydämme tässä lausua hänelle sydämellisen kiitoksemme hänen osoittamastaan harrastuksesta ja monista asiallisista neuvoista, joita hän liike-elämän tuntijana antoi meille varsinkin rakennusvaiheemme moninaisissa kysymyksissä. Toivomme hänelle Jumalan siunausta yhä enenevässä määrin omassa elämässään samoin kuin sen saattamista edelleen uuteen toimintaympäristönsä. Samalla iloitsimme siitä, että kokouk-

sivät Pirtin Viestin tilaajien joukkoon ja niin voisivat kiinteämmin seurata opistoasioita ja samalla tukea Toveriliiton toimintaa kannattamalla tätä sen yhteistä yritystä: Pirtin Viestiä, jonka merkitys yhdyssiteenä on suureksi arvioitava. Lehti ilmestyy 5:tenä numerona ja maksaa 200:— vuosikerta.

Toveriliittomme postisirtotilin numero on 82253

semme saattoi valita tällä tavalla avoimeksi joutuneelle paikalle johtokuntaan toim.johtaja J. Törhösen, joka on jo monet vuodet opistollemme varsin läheisenä ja myötämielisenä ollut toimintaamme tukemassa. Kukaan toinen ei nähdäksemme olisi voinut paremmin täyttää tätä paikkaa. Toivotamme hänet tervetulleeksi tähän työ- ja vastuuyhteyteen. — Tilintarkastajiksi valittiin tällä kertaa toimistopäällikkö Veijo Karhinen ja toim.johtaja Antti Pasanen sekä heidän varamiehikseen isännöitsijä A. Saarelainen ja ekonomi Tyyne Saastamoinen.

Johtokunnan laatima talousarvioehdotus, joka kohosi 9,9 milj. mkn loppusummaan, hyväksyttiin muutoksitta. Arviota on kohottamassa tavanomaisten vuotuisten menoerien lisäksi 1,5 milj. mk, jolla koetetaan saada autetuksi opettajien asunnontarve, joka nyt on muodostumassa ratkaisua vaativaksi. On ehkä syytä mainita, että päärakennuksemme rakennuslupaa aikoimaan myöntäessään Kymro supisti alkuperäistä suunnitelmaa jättämällä pois rakennuksesta opettajien asunto-osan, minkä mukana menetettiin eräitä muitakin opiston kannalta tärkeitä tiloja. Näiden puutosten poistaminen on vastaisuuden välttämättömiä tehtäviä, kunhan mahdollisuudet siihen avautuvat. — Samoin lienee paikallaan kertoa, että kannatusyhdistyksen jäsenmaksujen osuus arvioissa on 50.000:—, mikä ei liene vaikeasti saavutettavissa. Tätä tarkoittavan osuutensa voi kukin lähettää postisirtotilillemme N:o 80220. Summa on helposti ylitettävissäkin, varsinkin, jos entiset ystävämme ja jäsenemme tahtoisivat kutsua tuttaviaan mukaan tähän yhteiseen työhön. Lahjoitus- ja juhlatulojen arviot summa sensijaan on 500.000:—, ja sen saavuttaminen vaatii jo entisten opistolaisten ja kaikkien opistotyön ystävien yhteisiä ponnisteluja. Tahdomme joka tapauksessa tehdä parhaamme. Suokoon Jumala siunauksensa tehdyille suunnitelmille. Sitä pyydämme kaikkia ystäviämme rukoilemaan. Samalla saanemme näin kiittää kaikkia yhdistyksemme jäseniä siitä, mitä he ovat nyt päättävän vuoden kuluessa tehneet, varmaan jokaiselle rakkaan opiston hyväksi.

Toivo Salomaa.

Kajaani 1954,
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy.